

Capitolul I. Aplicarea în timp a dispozițiilor privind procedura ordonanței de plată

I. Imposibilitatea aplicării concomitente a dispozițiilor noii proceduri a ordonanței de plată cu cele ale O.G. nr. 5/2001 și, respectiv, O.U.G. nr. 119/2007

NCPC, art. 1013-1024
O.U.G. nr. 119/2007

Cererea privind emiterea ordonanței de plată, întemeiată de creditoarea reclamantă (în mod corect, n.n.) pe dispozițiile art. 1013-1024 NCPC, în condițiile în care sesizarea instanței s-a făcut după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, a fost [contrar dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, n.n.] soluționată de instanță și prin raportare la prevederile O.U.G. nr. 119/2007, prevederi abrogate începând cu data de 15.02.2013.

*Jud. Alexandria, sent. civ. nr. 3632 din 2 octombrie 2013,
nepublicată*

Prin cererea înregistrată la această instanță la data de 08.07.2013, creditoarea SC M.P.T. SRL a solicitat ca, pe calea ordonanței de plată, debitoarea SC C.J. SRL să fie obligată la plata următoarelor sume: 206,67 euro – echivalent în lei la data facturării, respectiv 906,66 lei, reprezentând contravaloare editare, tipărire și difuzare traducere, dobânda legală penalizatoare calculată la momentul exigibilității până la data plății efective, conform Legii nr. 72/2013, calculată potrivit art. 3 din O.G. nr. 13/2011, la nivelul ratei dobânzii de referință B.N.R. plus 8 puncte procentuale. A solicitat și obligarea debitoarei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că, la data de 14.03.2012, între creditoarea de la acea dată, A.E.T. și debitoare s-a încheiat contractul de editare nr. 7. În baza acestui contract, creditoarea a avut și și-a îndeplinit obligația de editare și difuzare a traducerii „The Yearbook for Girls”, de Ellen Bailey. De asemenea, din anexa paginii de titlu a lucrării, rezultă că aceasta a fost deja editată, tipărită și difuzată cu numele traducătorului, A.T. Arată că prestatoarea-creditoare a emis factura nr. 41/14.02.2013, pe care debitoarea a acceptat-o la plată,

însă nu și-a îndeplinit obligația de a o achita. De asemenea, factura a fost expediată recomandat cu confirmare de primire, cu valoare declarată, fiind primită de delegata destinatarului la 19.02.2013. În drept, au fost invocate prevederile art. 1014-1017 NCPC.

Deși legal citată, debitoarea nu s-a prezentat la instanță, nu a formulat întâmpinare și nici nu a propus probe în apărare. Cu ocazia cercetării judecătorești s-a administrat proba cu înscrisuri.

Din probatoriul administrat, instanța a reținut următoarea situație de fapt:

Între părți s-au derulat relații contractuale de traducere, tipărire și difuzare a unei opere literare. În urma neachitării facturilor, debitoarea a înregistrat un debit de 206,67 euro, respectiv 906,66 lei.

Instanța apreciază cererea creditoarei ca fiind întemeiată. Potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 119/2007, cu modificările ulterioare: „Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte încheiate între profesioniști”. Din legislația română în vigoare reiese că o datorie este certă dacă îndeplinește două condiții: 1. este constatată printr-un înscris emanat de la debitor sau recunoscut de debitor; 2. existența ei nu este discutabilă din punct de vedere juridic. De asemenea, creanța este lichidă dacă este determinată cu exactitate și este exigibilă în măsura în care a ajuns la scadență. Raportând aceste dispoziții de principiu la datele concrete ale speței, instanța constată că cererea de față îndeplinește cele trei condiții.

În consecință, instanța urmează a admite cererea și a dispune emiterea ordonanței de plată. În temeiul art. 453 NCPC, partea care a pierdut procesul va fi obligată la cheltuieli de judecată către cealaltă parte. (...)

Admite cererea creditoarei, având ca obiect ordonanță de plată, și ordonă ca debitoarea să achite creditoarei în 20 de zile de la comunicare suma de 906,66 lei, reprezentând contravaloare servicii prestate, precum și 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Notă: Atât prevederile art. 1013-1024 NCPC, cât și cele ale O.U.G. nr. 119/2007 (precum și O.G. nr. 5/2001) sunt norme de natură procesuală, natură care exclude aplicarea lor concomitentă, incidența uneia sau a alteia dintre aceste proceduri fiind determinată de momentul sesizării instanței, în temeiul art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, respectiv înainte sau după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă.

De asemenea, atât prevederile O.U.G. nr. 119/2007, cât și cele ale O.G. nr. 5/2001 au reglementat domenii similare (ordonanța de plată și somația de plată), în condițiile în care dispozițiile noului Cod de procedură civilă au unificat cele două instituții, preluând concepția ambelor și, ulterior intrării sale în vigoare, abrogându-le (de la 15.02.2013).

Luând în considerare aceste aspecte, trebuie observate prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, care precizează că *dispozițiile noului Cod de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare*. În speță, cererea fiind formulată la data de 08.07.2013, s-ar fi impus aplicarea exclusivă a dispozițiilor noii proceduri a ordonanței de plată, completate cu celelalte dispoziții ale noului Cod de procedură civilă.

Totodată, observăm că instanța nu s-a pronunțat pe capătul de cerere formulat de creditoare privind acordarea dobânzii legale penalizatoare calculate de la momentul exigibilității până la data plății efective, conform Legii nr. 72/2013 și potrivit art. 3 din O.G. nr. 13/2011, la nivelul ratei dobânzii de referință B.N.R. plus 8 puncte procentuale. S-ar fi impus, astfel, o analiză a aplicabilității în cauză a dispozițiilor Legii nr. 72/2013 și ale O.G. nr. 13/2011 (completată prin art. 20 din Legea nr. 72/2013), având în vedere momentul încheierii contractului, precum și dispozițiile art. 21 din Legea nr. 72/2013 privitoare la aplicarea în timp a acestui act normativ.

2. Determinarea procedurii aplicabile în raport de momentul sesizării instanței. Cereri trimise prin poștă. Competența materială de soluționare a cererii

Legea nr. 76/2012, art. 3 alin. (1) și (2)

1. În situația în care cauza a fost înregistrată pe rolul instanței ulterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă (în speță, la data de 19.02.2013), dar cererea a fost expediată de către creditoare, prin poștă, anterior datei de 15.02.2013 (în speță, la data de 14.02.2013)^[1], soluționarea procesului este guvernată de prevederile Codului de procedură civilă anterior.

2. În măsura în care litigiul dedus judecății este unul patrimonial și evaluabil în bani și, raportat la vechile dispoziții procesuale civile, obiectul cererii are o valoare mai mică de 500.000 lei, competența de soluționare a cauzei aparține judecătoriei.

Trib. Timiș, s. a II-a civ., sent. nr. 424 din 22 martie 2013, nepublicată

^[1] Probabil, dintr-o simplă eroare de redactare, în hotărâre apare data de 14.05.2013, și nu 14.02.2013.

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș la data de 19.02.2013, reclamanta SC A. SRL a solicitat instanței, în contradicțoriu cu pârâta SC A.M.N. SRL, ca, prin hotărârea ce va fi pronunțată în cauză, să se dispună emiterea unei ordonanțe de plată privind obligarea debitoare la plata către creditoare a creanței înregistrate în baza contractelor derulate între părți și neonorate de către debitoare, în sumă de 259.562,18 lei, la care se adaugă penalitățile contractuale de 3% pe luna chiar începută, calculate în baza contractelor nr. 118/31.01.2012 (art. 5.2.) și nr. 469/19.04.2012, de la scadență și până la data plății inclusiv.

În motivare s-a arătat că între cele două societăți comerciale s-au derulat relații comerciale după cum urmează: prin contractul nr. 118/31.01.2012, societatea creditoare, în calitate de vânzător, a livrat pârâtei debitoare, în calitate de cumpărător, îngrășăminte chimice, în condițiile stabilite prin acest contract, în valoare totală de 203.915,87 lei, conform facturii nr. AGS12/00711/30.04.2012, din care a rămas neachitată suma de 117.555,84 lei. De asemenea, prin contractul nr. 469/19.04.2012, societatea creditoare, în calitate de vânzător, a livrat către pârâta debitoare, în calitate de cumpărător, îngrășăminte chimice, în condițiile stabilite prin acest contract, în valoare totală de 241.556,96 lei, conform următoarelor facturi: factura nr. AGS12/00828/21.05.2012 – în valoare de 186.000 lei – din care a rămas neachitată suma de 86.449,38 lei; factura nr. AGS12/00961/21.06.2012 – în valoare de 55.556,96 lei – neachitată.

Conform înțelegerii contractuale a părților, plata trebuia efectuată de către pârâta debitoare până la data de 31.08.2012, în condițiile stabilite la art. 4.2 din contractele sus-menționate. Având în vedere nerespectarea de către debitoare a obligațiilor asumate, conform contractului – art. 5.2. –, aceasta este obligată la plata către creditoare a penalităților de întârziere în cuantum de 3% pe lună.

Cererea a fost legal timbrată cu taxă judiciară de timbru în cuantum de 39 lei și timbru judiciar de 5 lei și este întemeiată în drept pe dispozițiile art. O.U.G. nr. 119/2007. Legal citată în cauză, pârâta nu s-a prezentat la dezbateri și nu a formulat întâmpinare la dosar.

Examinând excepția necompetenței materiale, invocată prin prisma dispozițiilor imperative ale art. 137 CPC 1865, potrivit cu care excepțiile de procedură care fac de prisos cercetarea fondului vor fi soluționate cu precădere, Tribunalul a reținut următoarele: prin cererea pendinte reclamantul a solicitat ca pârâta să fie obligată să îi plătească

suma de 212.395,88 lei și dobânzile legale calculate de la data pronunțării încheierii și până la plata în totalitate a creanței.

Litigiul dedus judecății este unul patrimonial și evaluabil în bani, iar cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș la data de 19.02.2013, dar cererea a fost expediată de către creditoare, prin poștă, la data de 14.05.2013 (14.02.2013, n.n.), anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, astfel încât soluționarea procesului este guvernată de prevederile Codului de procedură civilă anterior. Prin Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, art. 2 pct. 1 lit. a) CPC 1865, potrivit cu care tribunalul judecă în primă instanță litigiile în materie comercială al căror obiect depășește ca valoare suma de 100.000 lei, a fost abrogat, astfel încât, după intrarea în vigoare a legii, competența tribunalului este reglementată prin art. 2 pct. 1 lit. b) CPC 1865, care prevede că: „Tribunalul judecă: 1. în primă instanță: (...) b) procesele și cererile în materie civilă al căror obiect are o valoare de peste 500.000 lei, cu excepția cererilor de împărțeală judiciară, a cererilor în materia succesorală, a cererilor neevaluabile în bani și a cererilor privind materia fondului funciar, inclusiv cele de drept comun, petitorii sau, după caz, posesorii, formulate de terți vătămați în drepturile lor prin aplicarea legilor în materia fondului funciar”.

În ceea ce privește cererile al căror obiect are o valoare mai mică decât suma sus arătată, competența de soluționare revine judecătoriei, în considerarea prevederilor art. 1 CPC 1865. Potrivit art. 5 alin. (1) din O.U.G. nr. 119/2007: „Cererea privind creanța de plată a prețului se depune la instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță”, iar competența materială de soluționare a cauzelor al căror obiect este sub 500.000 lei – în speță 212.395,88 lei – aparține judecătoriei.

Întrucât norma de competență materială este absolută, văzând dispozițiile art. 159 lit. b) CPC 1865 [art. 159 alin. (1) pct. 2 CPC 1865, n.n.], excepția de necompetență materială a Tribunalului Timiș a fost admisă, cu consecința declinării competenței de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Timișoara.

Notă: Potrivit art. 148 alin. (2) NCPC: „*Cererile adresate, personal sau prin reprezentant, instanțelor judecătorești pot fi formulate și prin înscris în formă electronică, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege*”. În practică, adesea, sunt formulate cereri trimise prin e-mail care nu respectă condițiile privitoare la înscrisurile în formă electronică,

Însă acestea sunt urmate de retrimiteria aceluiași cereri în formă scrisă, cu semnătura olografă, prin poștă. Este de reținut că, așa cum s-a stabilit în practica instanței supreme, dacă partea formulează o cerere prin e-mail este relevantă data înregistrării cererii la registratura instanței, iar nu data presupusei emiteri a mesajului în formă electronică – *I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 570/15.02.2011, www.scj.ro.*

3. Raportul dintre normele de drept substanțial și cele procesuale civile în cadrul procedurii ordonanței de plată

NCPC, art. 1013

Legea nr. 71/2011, art. 102 alin. (1)

Legea nr. 76/2012, art. 3 alin. (1)

Art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, potrivit căruia aspectele legate de executarea unui contract sunt supuse legii în vigoare la momentul încheierii acestuia, reglementează o situație tranzitorie în ceea ce privește dispozițiile de drept substanțial, iar nu de drept procedural; acesta nu are relevanță sub aspectul procedurii aplicabile, singurul criteriu relevant în această privință fiind data formulării cererii și care, atunci când se situează după data de 15.02.2013, atrage aplicarea prevederilor noului Cod de procedură civilă.

Trib. Iași, s. civ., sent. nr. 3848 din 18 noiembrie 2013, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Iași la data de 21.05.2013, creditorul M.M. a chemat în judecată pe debitorul R.V., solicitând emiterea unei ordonanțe de plată prin care debitorul să fie somat la plata sumei de 3.591.575 lei, împrumut nerestituit.

În motivare, a arătat creditoarea că a împrumutat debitorului, prin două contracte de împrumut, sumele de 300.000 lei (la 23.01.2008, cu scadență la 29.02.2008) și 250.000 euro (la 19.11.2008, cu scadență la 19.01.2009). Prin mai multe acte adiționale succesive (din 28.01.2011, 24.03.2011, 05.10.2011), părțile au convenit prelungirea termenului de restituire până la 02.12.2011. În drept, s-au invocat dispozițiile art. 1013 NCPC.

Debitorul a depus concluzii scrise, în care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii, motivat de faptul că aceasta este întemeiată pe noul Cod de procedură civilă, or, potrivit art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, aspectele legate de executarea unui contract sunt supuse legii în vigoare la momentul încheierii acestuia, așadar, O.G. nr. 5/2001, contractele datând din 2008.

Instanța a respins excepția inadmisibilității acțiunii ridicată de debitor, reținând următoarele: dispozițiile art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, invocate de debitor, reglementează o situație tranzitorie în ceea ce privește dispozițiile de drept substanțial, iar nu procedural. Or, art. 1013 NCPD, indicat de creditor, vizează instituția procedurală aleasă, respectiv procedura sumară a ordonanței de plată, iar nu dispozițiile de drept substanțial și care sunt, într-adevăr, cele din Codul civil din 1864 referitoare la împrumut, aceste contracte fiind încheiate înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil. Așadar, art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 nu are relevanță sub aspectul procedurii alese de creditor, singurul criteriu relevant în această privință fiind data formulării cererii și care se situează după data de 15.02.2013, data intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, care este, prin urmare, aplicabil în cauză.

În consecință, în cauză sunt aplicabile dispozițiile procedurale ale noului Cod de procedură civilă referitoare la ordonanța de plată, prevăzute de art. 1013, și dispozițiile de drept substanțial referitoare la împrumut din Codul civil de la 1864.

Notă: *Per a contrario*, a se vedea Trib. Călărași, s. civ., sent. nr. 190/20.02.2014 (nepublicată), care, fiind sesizat cu o cerere de emiteră a ordonanței de plată la data de 13.12.2013, a apreciat că „*temeiul juridic al cererii creditoarei este O.U.G. nr. 119/2007, aplicabilă la momentul încheierii contractului invocat – art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011*”.

Considerăm că interpretarea corectă este cea oferită de Trib. Iași, s. civ., sent. nr. 3848/18.11.2013, pentru motivele prezentate în considerentele acestei hotărâri, prezentate mai sus.

Opinia contrară nu poate fi primită, atât timp cât dispozițiile art. 1013 NCPD reglementează *procedura ordonanței de plată*, iar, potrivit art. 3 din Legea nr. 76/2012, noul Cod de procedură civilă se aplică tuturor proceselor începute după data de 15.02.2013. Prin urmare, dacă cererea privind ordonanța de plată este introdusă după data de 15.02.2013, vor fi aplicabile dispozițiile noului Cod de procedură civilă, indiferent de legea aplicabilă fondului.

Capitolul al II-lea. Domeniul de aplicare a procedurii

4. Inadmisibilitatea cererii (sfera de aplicare) *versus* netemeinicia cererii (lipsa caracterului exigibil al creanței)

NCPC, art. 662 alin. (4), art. 1013 alin. (1)

În cazul în care reclamanta creditoare nu face dovada caracterului exigibil al creanței pretinse, întemeiat pe faptul că din înscrisurile depuse la dosar nu rezultă culpa debitoarei pentru ne semnarea contractului de construire, eventuala răspundere contractuală a părții debitoare pentru neexecutarea obligației poate fi angajată doar în urma administrării de noi probe, în soluționarea unei acțiuni în pretenții pe dreptul comun.

Jud. Sect. 3 București, înch. din 4 iunie 2013, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 19.04.2013, creditorul C.V., în contradictoriu cu debitoarea SC I.T.R. SRL, a solicitat ca, pe calea ordonanței de plată, să se dispună obligarea debitoarei la restituirea sumei de 3.000 euro, în echivalent lei la cursul B.N.R., plus 2.905,74 lei, reprezentând dobânda legală calculată potrivit art. 1017 NCPC.

În motivare, creditorul a arătat că, la data de 20.05.2009, a încheiat cu debitoarea contractul de rezervare nr. 306/C16-6-1-3C, în baza căruia a achitat suma de 10.611 lei, echivalentul în lei al sumei de 3.000 euro la cursul B.N.R. din ziua facturării. Potrivit art. 6.4 din contractul de rezervare, dacă în maxim 6 luni de la data obținerii H.G. care reglementează regimul terenului, debitoarea nu obține autorizația de construire, beneficiarul are dreptul să considere contractul rezolvit de drept, fără punere în întârziere, fără intervenția instanței și fără altă formalitate prealabilă. Deși a solicitat în numeroase rânduri debitoarei să-i restituie taxa de rezervare, nu a primit niciun răspuns, astfel că a formulat prezenta acțiune. În drept, reclamantul a invocat dispozițiile art. 1013 și urm. NCPC.

Deși legal citată, creditoarea nu a depus întâmpinare și nici nu s-a prezentat în fața instanței pentru a formula apărări.

Analizând înscrisurile depuse la dosar, instanța a constatat că în cauza de față nu sunt îndeplinite condițiile pentru emiterea ordonanței de plată prevăzute de art. 1013 alin. (1) NCPC, potrivit căruia „prevederile prezentului titlu se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile constând în obligații de plată a unor sume de bani care rezultă dintr-un contract civil (...)”. Potrivit art. 662 alin. (4) NCPC, „creanța este exigibilă dacă obligația debitorului este ajunsă la scadență sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată”.

Astfel, reclamanta nu a făcut dovada caracterului exigibil al creanței pretinse, având în vedere că, din înscrisurile depuse la dosar, nu rezultă culpa debitoare pentru desemnarea contractului de construire, conform art. 6.3 din contract, în termenul prevăzut de art. 5.3. În acest sens, instanța apreciază că eventuala răspundere contractuală a părții debitoare pentru neexecutarea obligației poate fi angajată doar în urma administrării de noi probe, în soluționarea unei acțiuni în pretenții potrivit procedurii de drept comun.

Pentru aceste motive, constatând că în cauză nu sunt întrunite cumulativ condițiile cerute de art. 1013 alin. (1) NCPC, instanța a respins cererea de emiteră a ordonanței de plată ca neîntemeiată.

Notă: Deși lipsa caracterului exigibil al creanței conduce, așa cum a dispus instanța, la respingerea cererii ca neîntemeiată (calitățile creanței fiind condiții de temeinicie a cererii, și nu de admisibilitate), apreciem că cererea trebuia respinsă ca inadmisibilă, și nu ca neîntemeiată, având în vedere că nu ne aflăm în sfera de aplicare a ordonanței de plată, în cauză punându-se problema restituirii unor prestații ca o consecință a desființării contractului invocat de creditoare. Creanța nu rezultă din contract, așa cum cere art. 1013 alin. (1) NCPC, ci, eventual, din efectul desființării respectivului contract.

5. Restituire plăți efectuate în cadrul unor raporturi juridice de muncă

NCPC, art. 662, art. 1013 alin. (1)

În condițiile în care între părți a existat un raport juridic specific dreptului muncii, este necesară determinarea, în condițiile dreptului comun, a naturii juridice a plăților efectuate de către creditoare, pentru a se stabili dacă acestea au reprezentat avans din salariu sau, dimpotrivă, un împrumut.

*Jud. Sect. 3 București, s. civ., sent. nr. 10351 din 8 august 2013,
nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 19.04.2013, creditoarea SC 2NA.F. SRL a chemat în judecată pe debitoarea H.E., solicitând emiterea ordonanței de plată prin care debitoarea să fie obligată la plata sumei de 33723 lei, reprezentând împrumut nerestituit ce a fost acordat în perioada 05.01.2009-09.09.2010, cu dobânda legală aferentă debitului de la data introducerii acțiunii și până la data plății efective, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, se arată că, la data de 09.05.2007, între reclamantă, în calitate de angajator, și pârâtă, în calitate de angajat, a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 6627, modificat prin actul adițional nr. 169/16.10.2007. Pe parcursul derulării relațiilor de muncă, reclamanta a acordat o serie de avansuri din salariul pârâtei cu titlu de împrumut, printr-o serie de dispoziții de plată, fiecare dintre acestea purtând semnătura de primire a debitoarei cu privire la sumă. Mai arată că, la data de 06.01.2011, pârâta a dat o declarație care a întrerupt cursul prescripției, prin care se angajează ca până la data de 31.01.2011 să se prezinte în fața unui notar public, în vederea încheierii unui angajament de plată pentru suma de 34.340 lei. Apreciază că sunt îndeplinite cerințele art. 1013 și art. 662 NCPC, deținând o creanță certă, lichidă și exigibilă. În drept a invocat art. 1013 și urm. NCPC.

Legal citată, debitoarea nu a depus întâmpinare și nu s-a prezentat în fața instanței pentru a-și preciza punctul de vedere.

Instanța a reținut următoarele: între părți a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 6627/09.05.2007, modificat prin actele adiționale nr. 169/16.10.2007, nr. 108/31.03.2008, nr. 03/26.11.2009 și nr. 04/09.12.2009, reclamanta având calitatea de angajator, iar pârâta de angajat, pe postul de „Asistent Farmacie”. Potrivit deciziei nr. 10/04.01.2012, emisă de reclamantă, au încetat raporturile de muncă cu pârâta, potrivit art. 61 lit. a) C.muncii, menționându-se că aceasta figurează cu debite de 33.723 lei. De asemenea, la data de 06.01.2011, potrivit înscrisului sub semnătură privată aflat la dosar, pârâta a declarat că se va prezenta la sediul societății pentru întocmirea documentului notarial ce reprezintă angajamentul de plată a sumei de 34.340 lei, iar potrivit dispozițiilor de plată aflate la dosar, reclamanta a eliberat pârâtei diverse sume de bani cu titlu de avans salariu.

Instanța a reținut, pe de o parte, că nu există un contract scris care să prevadă împrumutul acordat pârâtei, iar, pe de altă parte, mențiunea din cuprinsul declarației din data de 06.01.2011, potrivit căreia pârâta